Dosarul nr.1-10/2025 1-25009231-38-1-24012025

S E N T I N Ț Ă
în numele Legii

14 februarie 2025 **or. Rezina**

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefier Corina Cebotari
Cu participarea:
Procurorului Vasile Botnarenco
Apărătorilor Constantin Mustea
Vasile Furdui
Inculpatului Marian Pașcan
Părții vătămate Tatiana Pașcan

examinând în ședință judiciară publică, în procedură simplificată pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cauza penală după învinuirea lui

Paşcan Marian *****, născut *****, domiciliat *****, studii medii incomplete, căsătorit, are 2 copii minori la întreținere, nesupusă militar, neangajat în câmpul muncii, anterior nu a fost condamnat, *****

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit.a) Cod penal.
Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 24.01.2025 până la 14.02.2025.

A C O N S T A T A T :

1. Fapta prejudiciabilă constatată.

Pașcan Marian, urmărind scopul aplicării violenței fizice față de soția sa, Pașcan Tatiana, împreună cu care locuiește într-o gospodărie, astfel fiind conform art. 133/1 lit. a) din Codul penal, membru de familie, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a atentat la relaţiile sociale a căror existenţă şi desfăşurare normală sunt condiţionate de protecția și dezvoltarea relațiilor familiei şi a săvârşit acţiuni prejudiciabile în următoarele circumstanțe:

La 14 decembrie 2024, aproximativ la orele 08:00, Pașcan Marian, aflându-se în propria gospodărie, unde locuiește cu soția sa Pașcan Tatiana, în *****, în rezultatul unui conflict spontan apărut în familie, acţionând în mod intenţionat şi având scopul să-şi impună autoritatea prin provocarea de suferinţe fizice precum şi de leziuni corporale soției Pașcan Tatiana, i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii în regiunea capului și spatelui, astfel cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 202521D0009 din 15.01.2025 leziuni corporale sub formă de traumatism cranio-cerebral, manifestat prin comoție cerebrală, excoriații în regiunea gâtului și spatelui pe dreapta, echimoze pe antebrațe, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată, în comun, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Pașcan Marian a comis infracțiunea prevăzută de art. 201[1] alin. (1) lit.a) Cod penal, ***violenta în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei,***

manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

2. Privind procedura.

În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Pașcan Marian a înaintat o cerere semnată autentic de acesta, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, recunoaște vina în săvârșirea infracțiuni incriminate şi nu solicită administrarea altor probe noi.

În ședință de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cereri întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina în comiterea fapte incriminate.

La fel, apărătorul Constantin Mustea, care acționează în interesele inculpatului Marian Pașcan în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acestora, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Acuzatorul de stat, avocatul părți vătămate și partea vătămată, în ședință de judecată au considerat posibil admiterea cererii şi examinarea cauzei în procedură simplificată.

Instanța de judecată atestă că potrivit prevederilor art. 364[1], alin. (1) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364[1] alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite și dacă sânt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că semnătura inculpatului Pașcan Marian din cererea întocmită este autentică, susținută de acesta personal în şedinţă de judecată, iar conţinutul acestei cereri, prin care inculpatul recunoaște fapta incriminată lui, cuprinde o manifestare de voință suficient de clară, dar şi că ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului Pașcan Marian cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364[1] din Codul de Procedură Penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestora conform regulilor de audierea a martorului.

În acest sens, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325, alin. (1) din Codul de procedură penală „*judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*". Or, norma articolului 325, alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate *supra,* cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cereri înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze

situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constat că fapta inculpatului este stabilită și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriul în spețe este întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, iar fapta imputată acuzatului au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute de Codul penal.

Subsecvent, instanța de judecată a mai stabilit că actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat cereri referitoare la constarea acestor circumstanțe.

Concomitent, instanţa precizează că nici litera, nici spiritul art. 6 din Convenţie nu împiedică o persoană să renunţe de bunăvoie la garanţiile unui proces echitabil în mod expres sau tacit, dar înainte să se considere că un acuzat a renunţat implicit, prin comportamentul său, la un drept important din perspectiva art. 6, trebuie să se stabilească faptul că putea să prevadă în mod rezonabil consecinţele actelor sale [a se vedea *Hermi împotriva Italiei (MC)*, par. 74; *Sejdovic împotriva Italiei (MC)*, par. 87], iar la caz, inculpatul a înaintat 2 cereri autentice în acest sens, le-a susţinut în prezenţa unui apărător desemnat, fiind notificat inclusiv despre consecinţele examinării cauzei în procedură simplificată.

3. Poziţia inculpatului în ședință de judecată.

În şedinţă de judecată, inculpatul Pașcan Marian, prin expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului conform art. 108 din Codul de procedură penală şi fiind preîntâmpinat de răspunderea penală pentru oferirea declarațiilor intenționate false, a indicat că, nu ține minte data, dar era în luna decembrie 2024. El se afla acasă în satul *****, s-a trezit de dimineață și a luat telefonul soției și a văzut careva mesaje neplăcute cu care conversație cu un alt bărbat. Astfel el i-a aplicat vreo două lovituri prin împrejurul corpului pe la spate. Ulterior a venit mama soacra la ei și a văzut că e grav cu soția și a solicitat 112. Pe soție au luat-o la spital cînd a venit salvarea la ei acasă. A menționat că anterior careva conflicte în familie nu au fost. A indicat că, comportamentul său a fost provocat de mesajele pe care le-a citit în telefonul soției. În prezent s-a împăcat cu soția și este este de acord să execut muncă neremunerată în folosul comunității dacă instanța va ajunge la o așa concluzie. A menționat că anterior a mai comis careva infracțiuni. De cele comise se căiește sincer.

4. Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică.

Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în

săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Pașcan Marian a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *„natura”* şi *„cauza”* acuzaţiei, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei şi Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Pașcan Marian își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

- ***declarațiile părții vătămate Pașcan Tatiana,*** *oferite la faza de urmărire penală, potrivit cărora*, locuiește în s. ***** r-l Șoldănești împreună cu soțul său Pașcan Marian și copiii lor minori *****, și *****. La 14 decembrie 2024, dimineața pe la orele 07:30 minute, aflându-se la

domiciliu, soțul Pașcan Marian se uita în telefonul ei personal, când la un moment dat, acesta a depistat o conversație, fiindcă comunica prin mesaje de ceva timp cu un bărbat. Acesta îndată a început a striga în adresa sa cu cuvinte necenzurate și fără a-i permite să-i dea vreo explicație în legătură cu conversația dată, fiind enervat, i-a aplicat câteva lovituri în regiunea capului și spatelui și ea a căzut jos, provocându-și dureri fizice. Peste puțin timp se simțea rău și a fost nevoită să apeleze la serviciul unic 112 și a solicitat asistență medicală. Ulterior, la fața locului a sosit un echipaj medical, i-au acordat ajutorul necesar și au transportat-o la SR Șoldănești, acolo unde deja a sosit și un echipaj al poliției, cărora le-a dat explicațiile de rigoare. După incidentul dat soțului i-a fost întocmit un ordin de restricție și a părăsit locuința comună pe un termen de 10 zile. La moment cu acesta s-a împăcat, anterior astfel de cazuri nu au existat și consideră că a procedat în felul dat, fiindcă era enervat pe conversația pe care a depistat-o în telefonul ei. Menționează faptul că în legătură cu reabilitarea sănătății după incidentul dat, nu a cheltuit mijloace financiare din motiv că are copil mic și este asigurată. Dorește să concretizeze că la moment s-au împăcat și locuiește împreună cu soțul (f.d.46);

-raportul de expertiză judiciară nr. 202521D0009 din 15.01.2025, la cet. Pașcan Tatiana s-au constatat leziuni corporale sub formă de traumatism cranio-cerebral, manifestat prin comoție cerebrală, excoriații în regiunea gâtului și spatelui pe dreapta, echimoze pe antebrațe, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contodent dur, sau la lovirea de acesta, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată, care are o durată de peste 6 zile, dar nu mai mult de 21 zile, inclusiv și în baza acestui criteriu, în comun, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății (f.d.53-56);

- ***procesul verbal de cercetare la fața locului din 17.12.2024***, prin care s-a cercetat locul comiterii infracțiunii și anume gospodăria cet. Pașcan Tatiana situată în s. ***** r-l Șoldănești (f.d.12-14).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Pașcan Marian au fost încadrate juridic în baza art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *violența în familie, adică acţiunea sau inacţiunea intenţionată comisă de un membru al familiei în privinţa altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acţiuni violente, soldate cu vătămare uşoară a integrităţii corporale sau a sănătăţii,* iar fapta a fost comisă la 14 decembrie 2024, aproximativ în jurul orelor 08:00.

În continuare, instanţa precizează că verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi verificând declaraţiile inculpatului Pașcan Marian oferite în instanţa de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina în comiterea faptei, oferind detalii signifiante concordante acuzaţiei aduse, în coraport cu declaraţiile părții vătămate, cât şi cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârşită de inculpat cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra*.

La caz, instanța de judecată denotă faptul că *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute la art.201^1 din Codul penal are un caracter complex. Astfel, obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială. La rândul său, obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, la onoarea și demnitatea persoanei, la substanța, integritatea sau potențialul de utilizare a bunurilor, la posesia asupra bunurilor.

Obiect material al infracțiunii de violență în familie îl reprezintă corpul persoanei (în acele cazuri când săvârșirea violenței în familie presupune influențarea directă infracțională asupra corpului victimei). De asemenea, ca obiect material al infracțiunii prevăzute la art. 201^1 Cod penal, pot să apară bunuri mobile sau imobile aparținând victimei, care sunt sustrase, distruse, deteriorate etc.

Victimă a infracțiunii analizate poate fi oricare membru al familiei făptuitorului.

Prin membru al familiei, în sensul prevederilor art.3 alin.(2) lit. b) ale Legii nr.45 din 01 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie răspunderii penale, precum și potrivit 133^1 Cod penal, în sensul răspunderii penale, urmează a fi înțelese: a) ***în condiția de conlocuire:*** *persoanele aflate în căsătorie*, în divorț, sub tutelă și curatelă, rudele, afinii lor, soții rudelor, persoanele aflate ***în relații asemănătoare celora dintre soți*** (concubinaj) sau dintre părinți și copii; și b) în condiția de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj).

Latura obiectivă a infracțiunii de violență în familie are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea manifestată fizic sau verbal; 2) urmările

prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămării ale integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Reieșind din textul art. 2 al Legii nr. 45 din 01 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, faptele prejudiciabile de violență în familie, se concretizează în orice acțiune sau inacțiune, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare a unor alte persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzare de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru de familie contra unor alți membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum și contra proprietății comune sau personale.

Sub aspectul *laturii subiective*, instanţa conchide că inculpatul a acționat cu vinovăție în modalitatea intenției directe, conform dispozițiilor art. 17 din Codul penal, întrucât a prevăzut rezultatul faptei sale, l-a urmărit şi a acceptat posibilitatea producerii lui prin săvârșirea faptei.

Or, instanţa remarcă că infracțiunea incriminată inculpatului este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (*dolus ex re*), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate *supra*, denotă anume prezenţa unei intenţii directe la săvârșirea infracțiunii de către inculpatul Pașcan Marian.

Subiectul infracțiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani. Subiectul infracțiunii are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii: este membru al familiei victimei, Pașcan Marian și Pașcan Tatiana se află în relații asemănătoare celor dintre soți şi locuiesc împreună, fapt confirmat prin declaraţiile părții vătămate și ale inculpatului.

Respectiv instanța de judecată constată că Pașcan Marian în raport cu Pașcan Tatiana, în condiția conlocuirii lor la producerea faptei prejudiciabile, constituie subiect al infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal și urmează a fi tras la răspundere penală pentru fapta constatată *supra*.

În acest fel, reieșind din analiza făcută mai sus, instanța conchide că, în acțiunile intenționate ale inculpatului Pașcan Marian, se regăsesc elementele laturii obiective ale componenței infracțiunii prevăzute la art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal și anume: violenta în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, soldată cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății. Astfel, constatând că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, instanța reține că, dincolo de orice dubiu rezonabil, fapta există, a fost săvârșită de inculpat și constituie infracțiunea imputată, motiv pentru care instanța va dispune condamnarea acestuia.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

De către acuzatorul de stat Vasile Botnarenco, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Pașcan Marian vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) din Codul penal cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar cu aplicarea art.90 Cod penal de suspendat executarea pedepsei pe un termen de 2 ani și cu aplicarea unor obligații prevăzute de art.90 alin.(6) Cod penal.

Apărătorul Constantin Mustea, care acţionează în interesele inculpatului Pașcan Marian a solicitat aplicarea unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime minimă, or la caz acuzatorul de stat nu a motivat solicitarea privind aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, mai mult cu atît nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, precum și

faptul că acuzare nu a invocat careva circumstanțe agravante, ci numai circumstanțe atenuante. Mai mult cu atît urmează a fi reținut ca circumstanță atenuantă comportamentul victimei .

Apărătorul Vasile Furdui, care acţionează în interesele părții vătămate Tatiana Pașcan, cît și ultima au solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime minimă, or cu inculpatul s-au împăcat, mai mult inculpatul este unicul întreținător al familiei.

La rândul său, inculpatul Pașcan Marian a subliniat în ultimul cuvânt faptul că îi pare rău de ce a făcut şi promite că nu va mai repeta.

Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului

vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia".

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puțin grave comise cu intenţie.

Instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpatul Pașcan Marian face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul familiei, care atentează la valori importante şi fundamentale în societate, precum apărarea relaţiilor sociale cu privire la solidaritatea familială pe de o parte, iar în subsidiar şi la relaţiile sociale cu privire la integritatea corporală.

Or, sănătatea persoanei denotă *a priori* o valoare fundamentală în societate, iar în cumul cu atentarea la un membru de familie, se aduce atingere şi relaţiilor de familie, iar mai mult ca atât, în cadrul căreia creşte şi se educă doi copii minori.

Drept circumstanță atenuantă, prevăzută de art.76 Cod penal, instanța de judecată a stabilit săvârșirea pentru prima dată a unei infracţiuni mai puțin grave, precum și imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea, fapt invocat de inculpat și care nu a fost obiectat de partea vătămată. Totodată, instanța de judecată reține că Pașcan Marian a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor agravante prevăzute la art. 77 din Codul penal.

Instanța de judecată reține că, la locul de trai inculpatul Pașcan Marian se caracterizează satisfăcător (f.d.23), iar potrivit anchetei sociale din 17.12.2024, rezultă că inculpatul are la întreținere doi copii minori cu vîrsta de 3 ani și 7 luni, iar venitul familiei este din indemnizația pentru creșterea copilului și veniturile realizate ocazional de inculpat, mai mult familia inculpatului a beneficiat anterior de ajutor social (f.d.24). Este de menționat că inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru (f.d.19, 21), iar potrivit formei 264 și a cazierului contravențional rezultă că anterior în perioada 2016, 2021, 2023 inculpatul a fost atras la răspundere contravențională (f.d.29-31).

Totodată, instanța de judecată reține că acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe precum că pînă la comiterea faptei inculpatul a fost luat la evidența ca violator al violenței în familie, or a fost atras la răspundere penală și antecedentele penale nu sunt stinse.

Instanța mai subliniază că potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art. 364^1 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care

inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare, iar în acest caz, instanţa precizează că nu mai poate fi reţinută drept circumstanţă atenuantă faptul recunoaşterii vinovăţiei, pentru ce instanţa nu o poate aprecia drept o circumstanţă atenuantă şi concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului Pașcan Marian de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă *cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de pînă la 4 ani.*

În acest mod, în speţă, limitele pedepsei pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, după aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal se modifică pentru pedeapsa cu închisoarea până la limita maximă *de 3 ani*, iar pentru pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității în cuantum *minim de 112 de ore* și cuantum maxim *de până la 135 de ore*.

Instanţa mai subliniază că potrivit materialului caracteristic, inculpatul anterior într-adevăr nu a mai fost condamnat pentru săvârşirea unor infracţiuni similare, are o vârstă tânără, nu a mai fost deţinut în instituţii penitenciare, are la întreținere doi copii minori şi nu s-au stabilit alte riscuri din partea acestuia, demonstrând aşadar un comportament pozitiv în societate, precum și nici nu s-a eschivat de la ședințele de judecată sau de la acțiunile de urmărire penală, astfel încât să desconsidere actul de justiţie, iar în coroborare cu prezenţa unor circumstanțe atenuante, cât şi în lipsa circumstanțelor agravente, denotă în accepția instanței o posibilitate reală de aplicare exclusivă a unei pedepse neprivative de libertate, după cum statuează sancţiunea normei penale incriminate.

Astfel, reieşind din opiniile participanţilor la proces, a materialelor dosarului penal, a sancţiunii concrete a normei penale speciale incriminate şi circumstanţele nominalizate *supra*, instanţa consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, care este una echitabilă în raport cu infracțiunea săvârșită, dar şi cu comportamentul, starea persoanei inculpatului sau lipsa urmărilor prejudiciabile grave, precum şi lipsa antecedentelor penale, cu valenţă la individualizarea pedepsei în opinia instanţei pentru aplicarea unui cuantum mai aproape de limita minimă aplicabilă.

Totodată, această pedeapsă nu va genera sentimente de nedreptate, ci va constitui o garanţie sau asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

Din motivele enumerate *supra*, exprimate atât în favoarea, cât şi în defavoarea inculpatului, cu luarea în considerare a circumstanţelor obiective expuse anterior, cât și a circumstanţelor atenuante sau agravante reţinute, instanța va aplica inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, ținând cont de prevederile art.364^1 din Codul de procedură penală și a art. 80^1 alin. (1) din Codul penal o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 120 ore pentru infracțiunea constatată, luând în considerare inclusiv faptul că prin sancțiunea aplicată nu vor fi cauzate alte repercusiuni în viața inculpatului și inclusiv a unor terțe persoane, eventual aflate la întreținerea inculpatului.

În argumentarea aplicării pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, instanţa mai precizează suplimentar și faptul că la rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare care stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, *alternativele la pedeapsa cu închisoarea* ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

Concomitent instanța de judecată va informa inculpatul că, potrivit art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunităţii, pedeapsa se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 (patru) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii, iar în acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 (trei) luni..

La fel, reieşind din faptul aplicării unei pedepse principale non-privative de libertate, adică cu muncă neremunerată în folosul comunității, termenul de executare a acesteia, pentru inculpatul Pașcan Marian se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

6. Cu privire la cheltuielile judiciare.

În cadrul dezbaterilor judiciare acuzatorul de stat Vasile Botnarenco, a solicitat încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 de lei survenite în urma efectuării Raportului de constatare nr. 202421D0378 din 27 decembrie 2024, în care este indicat costul în cuantum de 320 de lei (f.d.26-28) și a Raportului de expertiză judiciară nr. 202521D0009 din 15 ianuarie 2025, fiind evaluat în cuantum de 320 de lei (f.d.53-55).

Instanța reține *în fapt* că potrivit tabelului invocat în raportul de constatare nr. 202421D0378 din 27 decembrie 2024 și în raportul de expertiză judiciară nr. 202521D0009 din 15 ianuarie 2025, cheltuielile suportate cu ocazia efectuării examinării şi expertizării persoanelor constituie suma de 640 lei, fiind autentificată prin semnătura şi impresiunea ştampilelor expertului judiciar Doina Samsonov.

În drept, conform art. 229 alin.(1), (2) şi (3) CPP, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului. Instanţa de judecată *poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare*, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum

şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanţa poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parţial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanţial asupra situaţiei materiale a persoanelor care se află la întreţinerea lor.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) CPP cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal.

Potrivit alin.(3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală şi nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acţiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiţiona termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părţile în proces.

Conform prevederilor art. 143 alin. (1), pct. 1) şi 6) din Codul de procedură penală, se statuează că cazurile când efectuarea expertizei este obligatorie să determină în situaţia determinarii gradului de gravitate şi a caracterului vătămărilor integrităţii corporale sau când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Astfel, ținând cont de faptul că alin. (2) al art. 143 din Codul de procedură penală a fost abrogat prin Legea pentru modificarea si completarea unor acte legislative nr. 316, potrivit căruia *„Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat”*, solicitarea procurorului cu privire la încasarea de la inculpatul Pașcan Marian, în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare în mărime 640 lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea expertizei judiciare medico-legale nr. 202421D0378 din 27 decembrie 2024 și nr. 202521D0009 din 15 ianuarie 2025, este considerată de instanţă ca fiind întemeiată şi va fi admisă.

În circumstanţele specifice cauzei date, instanţa a luat în considerare şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în condiţia neadmiterii încasării unor cheltuieli de judecată prea mari din contul inculpatului *(cauzele Kreuz împotriva Poloniei (nr. 1), §§ 60-67; Podbielski şi PPU Polpure împotriva Poloniei, §§ 65-66; Weissman şi alţii împotriva României, § 42 şi a contrario Reuther împotriva Germaniei (dec.))*, precum şi faptul că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil *(cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin și alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.)*.

Prin urmare, raportând circumstanțele de fapt la prevederile legale, instanța de judecată va admite cerința acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului Pașcan Marian a cheltuielilor judiciare în cuantum de 640 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare.

7. Cu referire la măsura preventivă.

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventive, ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

La caz, instanţa remarcă că în privinţa inculpatului Pașcan Marian la data de 23.01.2025 a fost aplicată măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea.

În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanța remarcă, că inculpatul Pașcan Marian și-a recunoscut vina, se căiește de cele săvârșite, a comis pentru prima dată o infracţiune mai puțin gravă.

Elucidând cele expuse *supra*, instanţa găsește de cuviință, că până la rămânerea definitivă a sentinței, a înlocui în privința inculpatului Pașcan Marian măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

8. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 67 și 80^1 din Codul penal, articolelor 340, 364^1, 384-389, 392-395 și 437 alin. (1) pct. 1^4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaşte vinovat Pașcan Marian ***** de comiterea infracţiunii prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal şi se condamnă pentru fapta săvârşită, stabilindu-i pedeapsa de 120 (una sută douăzeci) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Termenul de executare pedepsei în privința lui Pașcan Marian se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe.

În temeiul art. 67 alin. (2^2) din Codul penal, Pașcan Marian va semna un angajament prin care se obligă să se prezinte, în termen de 5 (cinci) zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, la organul de probaţiune în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul.

Se informează Pașcan Marian că în baza art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunităţii, pedeapsa se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 (patru) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii, iar în acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 (trei) luni.

Controlul asupra comportării şi executării de către Pașcan Marian a pedepsei stabilite prin prezenta sentinţă, se pune în obligaţia organului de probaţiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Se încasează de la Pașcan Marian în beneficiul statului suma de 640 (șase sute patruzeci) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea, aplicată în privința inculpatului Pașcan Marian se înlocuiește cu măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara, care se va menține până la intrarea sentinței în vigoare.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**